

Galaktický kuchár

(Dialóg medzi pozemšťanom a mimozemšťanom)

- A: Óch, pošťíte ma niekto... Mimozem.....
B: Dobre, už to bude!
A: Au! Prečo máš takú dlhú ruku?
B: Je naťahovacia. A viem aj meniť jej farbu.
A: A čo to máš v ruke?
B: To je môj SJV. U nás ho má každý.
A: Čo je SJV?
B: Ty nevieš, čo je to SJV? Ha-ha-ha! Ved' je to super vyrábač jedla!
A: Potom by to ale malo byť SVJ. Nie?
B: Ach, ja hlupák! Celé som to doplietol.
A: Čo robí ten tvoj SVJ?
B: Napíšem doň ingrediencie, z ktorých chcem mať jedlo a do piatich sekúnd ho mám. Bohužiaľ, tento je teraz pokazený.
A: Škoda! A prečo si sem prišiel?
B: Som galaktický kuchár pre Mars a Pluto, prišiel som si len napísať vaše recepty.
A: Ľahká pomoc, požičiam ti maminu kuchársku knihu. Tu je! Zabehnem ešte po druhú časť.
B: Mňam, to bolo dobré!
A: Áááá, čo si! Ty si ju zjedol? Mama ma
B: Ja si ju čítam!
A: Ale takto?
B: Keď ju zjem, už jej obsah nikdy nezabudnem.
A: Ale, ale...
B: Ja budem musieť ísť, prístroj už funguje, začínajú prichádzať objednávky. Tak, ahoj!
A: Ahoj!?

Romana Čanigová, 6.A

Zlink z planéty Zurga 1

(Dialóg medzi pozemšťanom a mimozemšťanom)

A – Áááá..., pomóóóc, zachráň sa, kto môžeš!!! Mimoszemšťan !
B – Kde?
A – Akože, kde? Čo si slepý?
B – Ved' všade okolo mňa!
A – Okolo teba? Ved' ja som si myslel, že ty si mimozemšťan.
B – Ahá, ty si myslíš, že ja som mimozemšťan a ja si myslím, že ty si mimozemšťan.
A – Áno, presne tak! Ako sa voláš? Aaa ,ozaj, prečo hovoríš tak ako ja?
B – Pretože mám supergastroprekladač slov. Volám sa Zlink. A ty?
A – Ahááá, Zlink! Ja som Mišo Veverička. Som človek.
B – A ja som Zorgoň. Pochádzam z planéty Zurga 1. A ty?
A – Toto je Zem. Ja mám 10 rokov. A ty?
B – 546 rokov. A to som ešte len v puberte! Môj dedko má 5000 rokov.
A – Koľko sa vy dožívate rokov? My maximálne 120.
B – Čože, len toľko? My sa dožívame v priemere 5500 rokov.
A – To si tvoj dedko ešte požije.
B – My dlho dospievame. 10 rokov má u nás novorodenec.
A – Nepovažuj ma za novorodenca. Chodím na karate a džudo. Som nebezpečný.
B – Čo je to?
A – Bojové umenia. Máme tiež zbrane. Raketomety, samopaly guľomety.
B – My máme lasery, iónové samopaly, laserové samopa.....
A – Hej, stop! Čo je to ión?
B – Veľké napätie elektriny, ktoré sa udržiava v nábojoch.
A – Vau! Máte kolotoče? My áno.
B – Tie sú pre malé deti.
A – Ty si teda dospelý?
B – Takmer.
A – Čo tu vlastne robíš?
B – Som tu iba náhodou. O chvíľu prídu naši. Á, už sú tu!
A – Vráť sa ešte!
B – Skúsím to. Čau, Mišo!
A – Tak čau, Zlink!

Šimon Varga a Roman Kuník, 6.A

Didonova záchranná akcia

V širokej rieke, ktorej meno nie je známe, žila ryba menom Didon. Didonovi sa nepáčilo, ako znečisťovali riekku chemikálie, lebo boli kvôli tomu premnožené riasy, ktoré zabraňovali prenikaniu slnečného svetla do vody. Chcel s tým niečo robiť, ale ostatné ryby ho považovali za hlupáka. Tie chemikálie pochádzali z továrne na výrobu farieb. Kde bol výtok chemikálií Didon nevedel, ale chcel to za každú cenu zistiť a upchať ho. Mal priateľa, ktorý sa zaoberal mapovaním rieky. Jeho meno bolo Salmi. Salmi mu povedal, že má ísť na sever asi 2 kilometre, tam by mal nájsť menšiu riekku, ktorá sa vlieva do ich rieky, a na tom mieste by to malo byť. Didon Salmimu poďakoval, vydal sa na cestu. Jeho púť bola dlhá, lebo plával hore prúdom, čo je dosť obtiažne. Konečne doplával priamo na to miesto. Bolo absolútne bez života, až na premnoženú populáciu vodných rias kvôli baktériam. Niektoré boli také veľké, že do vody neprenikalo žiadne slnečné svetlo. Didon sa pustil do hľadania odpadovej rúry. Medzi riasami stratil orientáciu, nevedel, ktorým smerom má ďalej plávať. Kričal o pomoc i keď si myslel, že ho aj tak nikto nebude počuť. Z ničoho nič sa mu niekto ozval. Didonovi zaplesalo srdce od radosti, predsa ho tam niekto počul. Dlho sa však neradoval, najmä keď zistil, že ten niekto bol skôr niečo, čo sa vôbec nepodobalo na rybu. To zvláštne stvorenie malo šupiny so sýtozeleným nádychom, cez ústa prepichnutý rybársky háčik, veľkú jazvu cez žiabru, ale to najhoršie bolo, že ten tvor mal až tri prsné plutvy. Didon bol úplne vyplašený. To stvorenie sa Didonovi predstavilo. Volalo sa Viejr. Viejr sa mu ospravedlnil za to, že ho vyľakal. Didon bol síce stále zvedavý, prečo má ta ryba až tri plutvy, ale bál sa na to opýtať, aby Vierja neurazil. Napokon sa predsa len odhodlal. Zistil, že to spôsobili chemikálie, ktoré tu už dlho vypúšťajú tovareň. Preto Vierjovi narástla aj tretia prsná plutva. Didon to pochopil a spomenul si na príslovie jeho starej mamy: „Nikdy neposudzuj knihu podľa jej obalu.“

Čoskoro sa z nich stali výborní priatelia. Vierj mu ukázal ten otvor a spoločne sa ho snažili upchať, ale nenašli nijakú vhodnú vec. Nechali to tak a Didon pozval Vierja k nemu domov. Keď prišli na Didonovo rodné miesto, obom padla sánka. Miesto bolo úplne opustené. Nikde nebolo živej duše. Didon nechcel panikáriť, začal rýchlo plávať dole prúdom, aby sa dostal do mačarísk, kde žili jeho priatelia – žaby. Stretol žabu Lolu, ktorá sa práve chystala na breh. Keď jej to povedal, tiež bola prekvapená. Keďže Lola viedla všetky žaby, ihneď ich zvolala, aby sa s nimi poradila. Rozhodli sa, že im pomôžu. Päť žiab strážilo Didona a Vierja, ostatné išli na vzduch. Čo tam uvideli, bola katastrofa. Všade okolo boli rybári, ktorí horlivo hádzali udice aj s návnadami do vody. Ryby sa nachádzali v hrôzostrašných podmienkach. Niektoré boli v igelitkách, iné v sieťach alebo vo vedrách. Keď sa to dozvedeli Didon s Vierjom, tak skoro omdleli. Lola im chcela pomôcť, čo sa aj stalo. Na brehu blízko nich bol bocian. Lola nespomala podišla k bocianovi, ktorý keď ju zbadal, vrhol sa na ňu. Lola tomu len tak-tak zabránila a začala mu rýchlo vysvetľovať o stave ich veľkej

rieky. Bociana to dojalo a súhlasil, že im pomôže. Vymysleli zaujímavý plán. Didon aj s Vierjom mali začať vyskakovať po hladine, zatiaľ čo žabky začali oslobodzovať ryby, ktoré boli v úbohom stave. Rybárov zaujímal Didon s Vierjom, ale jeden rybár si predsa len všimol, že žaby oslobodzujú ryby a zalarmoval ostatných. V pripravenom pláne sa myslelo aj na toto. Vtom zaútočil bocian a rybári sa dali okamžite na ústup. Bocian bol tiež veľmi bystrý, stihol si zavolať na pomoc aj priateľov. Vtedy boli už v jasnej presile. Rybári utekali, čo im nohy stačili, ba aj udice tam nechali.

Tak to by bolo. Ryby sa dostali do vody, žaby s bocianmi uzavreli prímerie. Teraz bol najvyšší čas na vyriešenie problému s továrňou. Ryby už Didona nepovažovali za hlupáka, ale ho uznávali a poslúchali. Rybie kráľovstvo sa spojilo so žabím, žabie s bocianím, bociani sa spojili tiež s rybami. Tak vznikla neporazitelná trojka. Bociany oznamovali všetkým vtákom, aký veľký problém je s továrňou, žaby zase cicavcom a mlokom, ryby oboznamenali so situáciou vodné živočíchov.

Keď sa to všetky tvory dozvedeli, stretli sa a začali rokovať o tom, ako zastaviť vypúšťanie nebezpečných látok do rieky. Vymysleli spolu veľkolepý plán. Vtáctvo sa zoskupilo blízko továrne a pripravovalo sa na hádzanie všetkého, čo našlo na zemi, teda konárov, kamienkov, ale aj iných vecí. Všetky suchozemské živočíchov spolu s obojživelníkmi začali pochodovať na továreň ako vojenský oddiel. Vodné živočíchov hľadali niečo na upchanie odpadovej rúry. Všetky zvieratká začali útočiť na továreň, súčasne dali vtáky signál rybám a tie upchali otvor. Nastala katastrofa pre továreň. Ako sa zastavilo vypúšťanie chemikálií, v továrni praskla rúra, nastala všeobecná panika. Ihneď prišli hasiči, záchranka, polícia a dokonca aj televízny štáb. Tento chaos vysielali na všetkých televíznych kanáloch. Uvideli to aj zoológovia i ochrancovia zvierat a ihneď sa tam pobrali.

Keď zvieratká dostali továreň do stavu nefunkčnosti, začalo sa to pomaličky riešiť. Ochrancovia zvierat podali na továreň žalobu. Konal sa súdny proces. Občania boli znechutení tým, že továreň vypúšťala škodlivé látky do rieky. Ochrancovia súd vyhrali, továreň dostala pokutu a musela nájsť riešenie, ako zabrániť vypúšťaniu škodlivých látok do rieky. Prišli na dokonalé riešenie. Postavia čističku, ktorá zo škodlivej vody urobí čistú vodu. Továreň to stálo veľmi veľa eur.

Zvieratká svoj úspech oslávili. Ryby zvolili Didona za kráľa a svojho vodcu. Živočíšna ríša bola opäť v harmónii s ľuďmi a ľudia so zvieratami. Všetci si žijú šťastne až dodnes.

Traja škrečkovia na cestách

I. diel

V ďalekej krajine zvanej Sýria bola jar. Kdesi, niekde za kopcom, za dolinou sa rozprestierala lúka. Na tej lúke boli samé nory. Žili tam všade škrečky. Ale nie hocijaké, ale sýrske. V takej stredne veľkej nore žili štyri. Prvý škrečok bol otec a volal sa Samal. Ostatné boli ešte mláďatá a volali sa Dene, Pene a Vene – boli to súrodenci.

Keď trocha podrástli, vedeli si už zaobstarať potravu. Jedného dňa išli hľadať zrnká pšenice aj so svojím otcom. Zrazu kúsok lúky zahalil tieň. Nieкто zvolal, že je to jastrab. Nastala panika, všetci sa utkali schovať. Jastrab si nanešťastie vybral skupinku, v ktorej sa nachádzali Dene, Pene, Vene a Samal. Z ničoho nič sa jastrab vrhol na nich a zobral ich všetkých štyroch. Leteli dlho, až kým neprileteli ku skalám neďalekého mesta. Boli to takzvané „vstupné skaly“. Tam mal jastrab svoje hniezdo.

Keď boli všetci uložení do hniezda, tak jastrab vystrel svoje krídla a odletel. Dene, Pene, Vene a Samal sa okamžite spamätali. Začali uvažovať o tom, že by utiekli, ale z hniezda nevedla žiadna cesta. Ale jedna tam predsa bola, sotva na tri centimetre. Zhodli sa, že im to stojí za pokus. A podarilo sa. Cestička viedla až ku dopravnej ceste.

Keď už boli v polovici, priletel jastrab. Ihneď zistil, že sa tí štyria pokúšajú uniknúť. Začal ich hľadať, ani nie po tridsiatich sekundách ich uvidel. Keď to zistil aj Samal, ihneď povedal jeho deťom, že musia ujsť. Tiež im odkázal, nech sa dostanú do Ameriky a nájdu tam ich vzdialenú príbuznú tetu Miu. Keď to dopovedal, vrhol sa naňho jastrab. Ešte im stihol zakričať, aby nastúpili do debny s ovocím.

Škrečkovia rýchlo utkali ako im nohy stačili. Dostali sa na dopravnú cestu a rozhliadli sa. Uvideli mesto a znova sa rozbehli. V noci dorazili do mesta a začali si hľadať nejaké bezpečné miestečko na prespanie. Dene, najmúdrejší z nich navrhol, že by sa mohli vyspať v drevenej krabici. Všetci s ním súhlasili. Prehrýzli si otvor a šup do krabice. Pene, najpažravejší, sa ohlásil, že tu cíti kukuricu. A mal pravdu. Bola tam čerstvá kukurica. Dene, Pene a Vene sa pustili do maškrtania.

Najedení, ale unavení sa všetci uložili na spánok. Ako prvý sa zobudil Vene a okamžite zobudil aj ostatných. Oznamil im, že sa nachádzajú v lietadle. Všetci sa začali radovať. Mysleli si, že letia do Ameriky. Ale hneď ich pochytili pochybnosti, lebo Pene povedal, že sa nenachádzajú v debne s ovocím, ale so zeleninou.

O chvíľu začuli zvuk, ktorý im nebol známy. Bol to vysúvajúci sa podvozok a lietadlo sa chystalo na pristátie. Bez problémov pristáli. Nejaký človek otvoril dvere a začal všetko vykladať von. Keď ich vyložil, ihneď opustili svoje dočasné bydlisko. Rozbehli sa k neďalekému kríku, aby sa upokojili. Pene zacítil jedlo a viedol ich za ním. Bol to obrovský syr, ktorý mal veľa dierok. Začala ich premáhať zima, preto sa rozhliadali po nejakom odevu. Keďže boli hladní, začali jesť syr. Nieкто na nich s kľudným hlasom zvolal, či im chutí. Títo traja maškrtníci sa zľakli a otočili sa. Zistili, že je to potkan, ktorý drží tri malé odevy. Povedal im, nech si tie odevy oblečú, lebo sú pre nich. Pekne mu za to poďakovali a potkan im naznačil aby ho nasledovali. Zaviedol ich do čistého podzemia a ukázal pohodlnú sedačku. Predstavil sa im ako Nami, a tiež im povedal, že sú v Nórsku. Dene, Pene a Vene sa mu predstavili a rozpovedali mu ich príbeh. Keď dorozprávali, Nami im povedal, že teta Mia sa z Ameriky presťahovala práve do Nórska. Dene, Pene a Vene poďakovali Namimu za túto šťastnú správu a poprosili ho, či by ich k nej nezaviedol.

Nami súhlasil, ale najskôr im ukázal na pramienok vody, ktorá pretekala cez jeho prírbytok. Povedal im, nech sa najedia a vyspia, lebo zajtra pôjdu za tetou Miou.

Na druhý deň hneď vstali a vyrazili na cestu. Nešli dlho. Zatiaľ ich Nami zoznamoval s mestom, kde sa nachádzajú. Zistili, že sú v Osle, v hlavnom meste Nórska. O pár metrov uvideli ležať v tráve plechovku. Nami im povedal, že tam býva teta Mia. V strede bola plechovka rozhrýzená a dole viedli schodíky. Zišli dolu a teta Mia zakričala z kuchyne a pozdravila Namiho.

Nami jej oznámil, že ju hľadajú jej traja synovci Dene, Pene a Vene. Teta Mia sa uprene zahľadela Venemu do očí a všetkých troch objala. Vene jej povedal, že ich otca Samala chytil jastrab.

Teta Mia im povedala, že pozná niekoho, kto by ich rád videl. Pozrela sa do kúta, kde bol záves a zavolala na nejakú škrečicu, ktorá sa volala presne ako ich stratená matka: Lima. Spoza závesu vyšla škrečica, ktorá sa aj podobala na ich mamu. Dene vykričol na Limu a Lima mu prikývla. Rozbehli sa k nej a s veľkou radosťou sa objali. Lima im vysvetlila, prečo ich opustila. Dene, Pene a Vene to pochopili a ešte raz ju objali.

Zostali tam bývať a žili šťastne až do konca...

Dominik Kucbel, 5.A

Treja škrečkovia na cestách

II. diel

Dene, Pene, Vene, Lima, teta Mia a Nami si šťastne žijú v Nórsku. Jedného dňa sa táto mierumilovná harmónia naruší, keď Nami skoro ráno príde a všetkých zobudí, lebo im chce oznámiť veľmi zlú správu. Vraj všade okolo ich obydli ľudia porozhadzovali otravu. Táto správa ich veľmi nepotešila, a ihneď sa začali baliť. Keď boli pobalení, tak sa začali rozhodovať, kam by sa presťahovali. Dene, Pene a Vene navrhli, aby odcestovali do rodnej zeme ich tety. Do Ameriky. Ale teta Mia s tým nesúhlasila, a pripojili sa k nej aj Nami a tiež Lima, pretože po prvé v Amerike nie je dostatok potravín, a po druhé je tam príliš veľa domorodých, ale aj prisťahovaných hlodavcov. Nakoniec, asi po polhodine rozhodovania, si vybrali ako vhodnú krajinu Austráliu. Aj Dene, Pene a Vene s týmto rozumným návrhom napokon súhlasili. Austrália sa im javila ako bezpečná krajina, ktorá by im poskytla dokonalý úkryt a ešte o nej kolovali dobré chýry, že je tam dosť potravy. Nami im povedal, že do zeme protinožcov pláva veľká obchodná loď, ktorá vypláva z prístavu hneď zajtra, a to ešte aj budú cestovať v debni s čerstvou, kvalitnou a hlavne lahodnou kukuricou. Na druhý deň išli skoro ráno do prístavu, aby stihli loď. Namiesto novej a nádhernej lode tam kotvil nejaký starý parník. Nami si povzdychol a priznal sa, že im o tom zabudol povedať. Všetci pokrútili hlavami a pomaly išli k parníku. Keď nastúpili na staré plavidlo, tak im do nosa udrel nečakaný zápach. Bola to vôňa kukurice, akú Nami spomínal. Hneď sa rozbehli po čuchu k debni s kukuricou. Akonáhle ju našli, tak si začali prehrýzať otvor dnu, vybrali si pohodlné miestečko, a začali jesť. Boli veľmi hladní, lebo už dva dni nejedli, keďže v ich meste boli nastražené otravy. Ani nie po jednej minúte všetci do jedného z neznámych príčin stratili vedomie. Lima a Nami sa prebrali ako prví na silné sirény, ktorých zvuk sa rozliehal po celej lodi. Boli to výstražné sirény, čo znamenalo jediné: Loď sa potápa. Ihneď začali budiť ostatných. Keď už boli všetci prebudení, tak sa rozbehli ku dverám. Tam ich čakalo nemilé prekvapenie. Dvere boli zamknuté. Preto začali hľadať iný východ, keď tu zrazu z bočnej kovovej steny vystrekol silný prúd vody. Voda rýchlo zaplavovala miestnosť. Bola to ich jediná šanca na útek, ale Dene, Pene a Vene nevedeli plávať. Nemali inú možnosť. Dostali sa k otvoru a o chvíľu boli na hladine. Hľadali si nejaké časti lode, ktoré plávali po hladine, aby sa na ne mohli posadiť a zachrániť si život. Uvideli plávajúce drevo. Najväčšou rýchlosťou sa k nemu dostali a spočítali sa. Zistili, že chýbajú traja malí členovia ich posádky: Dene, Pene a Vene. Limu pochytil žiaľ. Bola veľmi smutná, že sa jej jediné deti utopili. Lima mala výčitky svedomia. Teta Mia a Nami sa o Limu veľmi dobre postarali. Aj oni smútili. Asi dva dni sa plavili po šírom oceáne. Na tretí deň hladovania to Nami už nevydržal a skočil do mora, aby niečo konečne zjedli. Po chvíli sa vynoril a v náručí mu ležala pekná a jedlá ryбка. Konečne sa najedli. V podvečer Nami víťazoslávne zvolal, že vidí pevninu. A naozaj. Boli to brehy Austrálie. Nami a teta Mia sa radovali, ale Lima nie. Ešte stále smútila za svojimi deťmi. Na brehu si začali hľadať niečo pod zub, keď tu zrazu na breh

voda vyhodila niečo, čo vyzeralo ako telo hlodavca. Nami k tomu podišiel a zistil, že je to Dene. Hneď prišla Lima a teta Mia. Dene sa pomaly posadil, keď tu zrazu z vody naňho vyletel Pene. Obidvaja boli nažive a o chvíľu sa prebrali. Lima bola taká šťastná, že sa od samej radosti rozplakala. Spolu odišli do bezpečia, kde si založili oheň a našli si lastúry na jedenie. Dene a Pene im rozpovedali, čo sa im vlastne prihodilo. Po potopení parníka natrafili na dvoch delfínov, ktorí ich ten veľký kus niesli na svojich chrbtoch, ale na nich zaútočil stredne veľký žralok a pri súboji s ním sa Dene a Pene pod hladinou zošmykli z ich klzkých chrbtov a schytila ich prílivová vlna, ktorá ich vyplavila až na breh. Lima bola veľmi zvedavá a opýtala sa na Veneho. Dene a Pene jej nevedeli odpovedať. Limu znova pochytil žiaľ. Napokon sa uložili všetci na spánok. V noci Lima pocítila, ako keby ju niekto budil. Otvorila oči a uvidela Veneho. Objali sa, a zobudili aj ostatných. Všetci sa začali radovať a hneď začali oslavovať. Na druhý deň sa vybrali do mesta. Išli do veľmi známeho austrálskeho mesta Sydney. Tam si našli kľudné miestečko na nový domov. Urobili si ho taký, aký mala teta Mia v Nórsku. Našli odhodenu plechovku, ktorú položili hlbšie do zeme a začali si kopať tunel. Urobili si schodíky z hlíny, potom vyhrabali izby, kuchyňu a uvítaciu miestnosť. Keď aj to už bolo hotové, Nami urobil poličky v kuchyni, keď tu zrazu zo steny vystrekol slabý prúd vody. Uvítali prívod pitnej vody. V tomto novom bydle sa im veľmi dobre žilo.

Raz v noci Nami zmizol. Začali so oňho robiť starosti. O dva dni vošiel do príbytku a všetkých pozdravil. Vedľa neho stála jeho priateľka. Volala sa Vena. Nami bol šťastný a ostatní tiež. Vena ich poprosila, či by nemohla bývať s nimi. Všetci súhlasili. A tak tam spolu pekne žijú možno dodnes.

Dominik Kucbel, 5.A